

ผลการวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับปัญหา

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการค้นคว้าเรื่องนี้โดยตรงยังมีน้อย ส่วนใหญ่เป็นการศึกษาเรื่องการสะกดคำในภาษาอังกฤษ ซึ่งลักษณะของภาษาแตกต่างไปจากลักษณะของภาษาไทย ภาษาอังกฤษไม่มีวรรณยุกต์ ไม่มีตัวการันต์ การวางตัวอักษรในรูปคำก็ต่างไปจากคำไทย แต่มีแนวความคิดและวิธีบางประการอาจใช้เป็นแนวทางในการศึกษาเรื่องนี้ได้ ดังจะกล่าวต่อไปนี้คือ โนเอล และ แฮริส¹ (Knoell and Harris) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการสะกดคำว่าจะวัดได้จาก

1. ความสามารถระลึกไควาคำ ๆ นั้นสะกดถูก
2. ความสามารถระลึกไควาคำ ๆ นั้นสะกดผิด
3. ความสามารถแกการสะกดผิดให้ถูกได้

เขาได้ใช้แบบทดสอบสะกดคำแบบให้จำ (recognition test) และแบบเขียนตามคำบอก (dictated test) กับนักเรียนสองระดับ ได้พบว่านักเรียนที่มีอายุมากกว่าทำแบบทดสอบแบบเขียนตามคำบอกไความากกว่า

บลูเมอร์² (Bloomer) ได้ค้นคว้าถึงความซับซ้อนในการเขียนสะกดคำของเด็ก โดยพิจารณาจากคำที่ใช้เสมอและมีความหมายต่อเด็ก การศึกษาของเด็กแสดงผลว่า

¹Dorothy M. Knoell, and Chester W. Harris, "A Factor Analysis of Spelling Ability," Journal of Educational Research, 46 (October, 1952), 95-111.

²Richard H. Bloomer, "Word Length and Complexcity Variable in Spelling Difficulth," Journal of Educational Research, 49 (March, 1956), 531-535.

1. คำที่มีหลายพยางค์สะกดยากกว่าคำที่มีน้อยพยางค์ ✓
2. คำที่มีสระผสมสะกดยากเช่นเดียวกับคำที่ควบกล้ำ ✓

ฮอร์น³ (Horn) เขียนเรื่องการสะกดคำไว้ในหนังสือสารานุกรมการวิจัยการศึกษาว่าที่มาของคำมีอิทธิพลต่อการสะกดคำให้ถูกต้องตามกฎหมาย ประวัติความเป็นมาของภาษาจะช่วยอธิบายการสะกดคำภาษาอังกฤษสมัยใหม่ได้ การสะกดผิดเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงในเรื่องการออกเสียง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเสียงสระ และการเปลี่ยนแปลงอื่น ๆ ดังต่อไปนี้

1. ความเปลี่ยนแปลงเรื่องเสียงรวิ ✓
2. ภาษาถิ่นหรือภาษาเฉพาะท้องถิ่น ✓
3. การเพิ่มและการเลิกใช้อักษรบางตัว ✓
4. นักเขียนและสิ่งพิมพ์มีอิทธิพลต่อการสะกดคำ ✓
5. หลักการสะกดซึ่งเป็นที่รับกันตามกาลเวลา ✓

เกรย์⁴ (Gray) ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของการอ่านกับการเขียนสะกดคำ พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการเขียนสะกดคำกับการอ่านแสดงให้เห็นชัดว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด คนที่มีความสามารถทางการอ่านสูงจะมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำสูงด้วย และคนที่มีความสามารถทางการอ่านไม่คล่องก็จะมีมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำไม่คล่อง และในเรื่องเดียวกันนี้ มอริสัน และ เพอร์รี่⁵ (Morison and Perry)

³Ernest Horn, "Spelling," Encyclopedia of Educational Research, pp. 1337-54.

⁴William S. Gray, "Summary of Reading Investigation July 1, 1947 to June 30, 1948," Journal of Educational Research, 42 (February, 1949), 403.

⁵Ida E. Morison, and Ida F. Perry, "Spelling and Reading Relationship with Incidence of Retardation and Acceleration," Journal of Educational Research, 52 (February, 1959), 222-227

ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางการเขียนสะกดคำกับความสามารถทางการอ่านทั่ว ๆ ไป พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของทั้งสองอยู่ในระดับ 0.75 :

เพ็ตตี⁶ (Petty) ได้วิเคราะห์เรื่องเสียงในการสะกดคำยาก พบว่าการออกเสียงของบุคคลไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญต่อความยากของการเขียนสะกดคำเลย เขาได้สรุปว่าการเรียนรู้คำแต่ละคำเป็นปัญหาของเอกัตบุคคล

บลูมเมอร์⁷ (Bloomer) ได้ใช้กฎเกณฑ์การเขียนสะกดคำของรัฐไอโอวา เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความยากในการสะกดคำกับการยากในการอ่าน ปรากฏว่า คำที่มีหลายความหมายและคำที่พบบ่อย ๆ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีขอบเขตกับความยากในการสะกดคำ

อารอน⁸ (Aaron) ได้สร้างแบบทดสอบเพื่อหาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำ โดยใช้คำ 60 คำทดสอบเด็กระดับชั้น 4 จำนวน 193 คน และเด็กระดับชั้น 8 จำนวน 174 คน พบว่า

1. การที่เด็กสามารถออกเสียงเป็นพยางค์ ๆ ใดนั้น มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของเด็กชั้น 4 และชั้น 8 หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งเด็กที่สามารถออกเสียงเป็นพยางค์ ๆ ใดนั้น จะเป็นเด็กที่สะกดคำได้ดีด้วย

---

⁶Walter T. Petty, "An Analysis of Certain Phonetics Element in a Selected List of Persistently Difficult Spelling Words,"

⁷Richard H. Bloomer, "Concept of Meaning and Spelling Difficulty of words," Journal of Educational Research, 54 (January, 1961), 178-182.

⁸I.E. Aaron, "The Relationship of Selected Measures of Spelling Achievement at the Fourth and Eighth Grade Level," Journal of Educational Research, 35 (December, 1959), 138-142.

2. ความสามารถของเด็กในการแบ่งคำออกเป็นพยางค์ได้นั้น สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของเด็กระดับชั้น 8 ได้ กล่าวคือ ถ้าเด็กสามารถแบ่งคำออกเป็นพยางค์ ๆ ได้แล้วจะสามารถสะกดคำได้ก็ด้วย แต่เด็กระดับชั้น 4 มีลักษณะตรงกันข้ามคือ ที่สามารถแบ่งคำออกเป็นพยางค์ได้นั้นไม่ได้เป็นเด็กที่สามารถในการสะกดคำได้ก็ด้วย

3. เด็กที่มีสติปัญญาสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ในการสะกดตัวสูง และเด็กที่มีสติปัญญาต่ำจะมีผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำต่ำด้วย

แทรกซ์เลอร์⁹ (Traxler) ได้สร้างแบบทดสอบหาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำไว้อย่างน่าสนใจ คือได้ตั้งวัตถุประสงค์ว่าจะสร้างแบบทดสอบวิชาเขียนสะกดคำของเด็กในระดับชั้น 9-12 ให้มีค่าความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงสูง เขาได้ดำเนินการเป็นขั้น ๆ ไปโดยเลือกคำที่จะนำมาใช้ในแบบทดสอบจากหนังสืออ่านมาตรฐานหลายเล่ม แล้วจึงนำไปทดสอบเด็ก 393 คนในโรงเรียนแห่งหนึ่ง เขาวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการวิเคราะห์หองระหว่งแต่ละข้อ แล้วหาค่าความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงของแบบทดสอบนั้น และต่อมาได้แก้ไขปรับปรุงและทดสอบอีกหลายครั้งจนได้แบบทดสอบที่มีลักษณะดีตรงตามต้องการ ผลการค้นคว้าปรากฏว่า เขาได้แบบทดสอบการเขียนสะกดคำซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นถึง .91-.95 สามารถใช้เป็นแบบทดสอบมาตรฐาน ใช้ในการหาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำได้เป็นอย่างดี

เลย์ค็อก¹⁰ (Laycock) ได้ศึกษาความสามารถในการสะกดคำและระดับความยากง่ายของนักศึกษาที่หนึ่งในมหาวิทยาลัยจำนวน 100 คนโดยใช้คำ 35 คำซึ่งเหมาะสำหรับ

⁹Arthur E. Traxler, "Traxler High School Spelling Test," The Fourth Mental Measurement Year Book (New Jersey: The Gryphon Press, Highland Park, 1953), p. 332.

¹⁰F. Laycock, "Spelling Ability and Vocabulary Level of One Hundred College Freshmen," Journal of Educational Psychology, 45 (December, 1954), 485-491.

การทดสอบแบบสะกดในระดับมหาวิทยาลัยจากรายการคำ "เซเวน เอส" ของฮัคเคิลสัน กับคำอีก 15 คำจากหนังสือของกิลเบอร์ต รวมเป็น 50 คำ ผลการทดสอบปรากฏว่า

1. นักศึกษาชั้นปีที่หนึ่งของวิทยาลัยมีความสามารถในการสะกดคำแตกต่างกัน ความแตกต่างในเรื่องการสะกดคำของกลุ่มที่ใช้ในการทดสอบนั้นคล้ายคลึงกับมวลหมู่ประชากร โดยทั่วไป แม้จะมีความซับซ้อนและชนิดสูงกวาก็ตาม

2. ความซับซ้อนของคำศัพท์ไม่มีสหสัมพันธ์กับความสามารถในการสะกดคำ

3. เนื่องจากไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการสะกดคำกับคำศัพท์ แม้จะมีการปรับปรุงการสะกดก็ไม่แน่ว่าจะทำให้การรู้คำศัพท์ดีขึ้น

ฮิมเมอร์¹¹ (Hymer) ได้วิเคราะห์ขอบบพร่องในการสะกดคำของนักเรียนระดับชั้น 4, 5 และ 6 ของโรงเรียน 17 แห่งในแคนซัสซิตี (Kansas city) รัฐมิสซูรี (Missouri) เพื่อศึกษาว่านักเรียนสะกดผิดคำใดบ้าง ในเมื่อนักเรียนเคยทำแบบฝึกหัดสะกดคำเหล่านั้นมาแล้วในปีก่อน โดยศึกษาจากการเขียนเรียงความของนักเรียนในปีการศึกษา 1959-1960 และในปีการศึกษา 1961-1962 จำนวนเรียงความทั้งหมด 4026 เรื่อง สรุปได้ว่า

1. คำสะกดผิดคิดเทียบได้เป็น 6.15 %

2. คำที่สะกดผิดเป็นคำที่นักเรียนไม่เคยเรียนมาก่อนมากกว่าคำที่เคยเรียน

มาแล้ว

3. คำสะกดผิดประเภทผิดเพียงพยางค์เดียว 40.39 % ประเภทผิด 2 พยางค์ มี 39.64 %

4. ชนิดของคำที่สะกดผิดเรียงลำดับจากสูงสุดไปยังต่ำสุดได้ดังนี้

¹¹ Robert Charles Hymer, "An Analysis of the Spelling Errors Found in the Written Composition of Fourth, Fifth and Sixth Grade Children," Dissertation Abstracts, 24 (August, 1963), 573 A.

- การตัดตัวอักษรออก (Omission)
- การใช้อักษรอื่นมาแทน (Substitution)
- การเพิ่มอักษรเมื่อเปลี่ยนคำใหม่ (Addition)
- การใช้อักษรตัวใหญ่ (Capitalization)
- การสับเปลี่ยนของตัวอักษร (Transposition)
- การใช้ apostrophe ในรูปย่อ (Contraction)

สแลตเทอร์รี¹² (Slattery) ได้ทำการทดลองสอนการสะกดคำให้แก่นักเรียนในระดับชั้น 9 จำนวน 320 คน การสอนเริ่มด้วยการให้นักเรียนฝึกฝนสะกดคำใหญ่ถูกต้องโดยใช้คำต่าง ๆ กัน ผลปรากฏว่า วิธีสอนนี้ช่วยให้นักเรียนสามารถสะกดคำใหญ่ถูกต้องยิ่งขึ้น แต่ก็ยังคงมีการสะกดผิดบ้าง เนื่องจากการใช้สถานการณ์แตกต่างกันออกไป อย่างไรก็ตาม การทดลองการให้นักเรียนสามารถสะกดคำอย่างถูกต้อง จำเป็นต้องให้นักเรียนได้ฝึกฝนการสะกดคำมาก ๆ

สำหรับการศึกษาครั้งนี้ เรื่องการเขียนสะกดการันต์คำไทยยังมีน้อยมาก เท่าที่มีผู้ค้นคว้าวิจัยพอเป็นหลักฐานอ้างอิงได้ส่วนใหญ่เป็นการศึกษาในระดับประถมศึกษา พอที่จะแสดงให้เห็นถึงธรรมชาติของการเขียนสะกดการันต์คำไทย ได้ดังนี้

สมประสงค์ สถาปิตานนท์¹³ ได้วิจัยเกี่ยวกับความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำระหว่างนักเรียนชายหญิง และนักเรียนที่มีระดับอายุต่างกัน โดยเลือกนักเรียนในระดับ

¹²Patterick Danial Slattery, "Effects of Practice and Emphasis on the Serial - Error - Curve in Spelling Performance," Dissertation Abstracts, 30 (March, 1970), 38014.

¹³สมประสงค์ สถาปิตานนท์, "การสร้างแบบทดสอบ เขียนสะกดคำประณมปีที่ 1 และการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของนักเรียน 11 โรงเรียนในภาคการศึกษา 1" (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2507)

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากโรงเรียนประถมศึกษาและเทศบาลในภาคการศึกษา 1 รวม 11 โรงเรียน จำนวนนักเรียน 1642 คน เป็นนักเรียนชาย 824 คน นักเรียนหญิง 818 คน ทดสอบโดยบอกค่าให้เด็กเขียนสะกดทีละคำรวม 60 คำในเวลา 1 ชั่วโมงต่อเด็ก 1 ห้อง แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ ผลการวิจัยสามารถแบ่งเด็กออกเป็นสองกลุ่ม คือเด็กที่มีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูง กับเด็กที่มีความสามารถในการเขียนสะกดคำต่ำ เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำในการเขียนสะกดคำนั้น ได้แก่เด็กที่ตกซ้ำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เกือบทั้งหมด พุทธภษาจีน และมาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ เป็นกรรมกร กับเด็กที่ได้รับการสอนจากครูที่มีประสบการณ์น้อย ผลการศึกษาความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำนั้น ปรากฏว่า

1. เด็กผู้หญิงมีผลสัมฤทธิ์โดยเฉลี่ยในการเขียนสะกดคำสูงกว่าเด็กผู้ชาย
2. เด็กที่มีระดับอายุต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำใกล้เคียงกัน
3. เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กที่ตกซ้ำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

อินทร์ ศรีคุณ¹⁴ ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และนักเรียนที่กำลังเรียนซ้ำชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียน 6 แห่งในจังหวัดนครราชสีมา รวม 246 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางการอ่านกับการเขียนสะกดคำของเด็กชาย = .573 ของเด็กหญิง = .584   005390
2. นักเรียนหญิงมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำ และการแต่งความสูงกว่าเด็กชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
3. นักเรียนที่บิดามารดามีอาชีพราชการและค้าขาย มีความสามารถทางการอ่าน ฟัง เขียนสะกดคำ ไม่แตกต่างกัน แต่เด็กเรียนทั้ง 2 ประเภทนี้มีความสามารถทาง

¹⁴อินทร์ ศรีคุณ, "การศึกษาเกี่ยวกับการฟัง การอ่าน การเขียนสะกดคำ และการแต่งความของนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนประถม 6 แห่ง ในจังหวัดนครราชสีมา" (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2507)

การอ่าน ฟัง เขียนสะกดคำ สูงกว่านักเรียนที่มีคามารคามืออาชีพชาวนา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4. เด็กที่มีอายุ 8 ปี ถึง 11 ปี 11 เดือน ทุกอาชีพของมิตามารดา จะมีความสามารถทางการฟัง การอ่าน เขียน ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มีอายุระหว่าง 12 ปี ถึง 14 ปี 11 เดือน ที่มีคามารคามืออาชีพเดียวกัน

อนันต์ ทิพย์รัตน์¹⁵ ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับการเขียนคำกล่าของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย โดยเลือกกลุ่มประชากรจากโรงเรียนสาขานำวิทยุจำนวน 300 คน เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 115 คน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 82 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 จำนวน 103 คน รวมเป็นชาย 171 คน หญิง 129 คน ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบประกอบด้วยคำที่มี ร กล่า ล กล่า คำที่มีเสียง ร เสียง ล อย่างละ 15 คำ รวม 60 คำ แลวนำไปทดสอบการอ่านและการเขียน ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. ความสามารถในการอ่านคำกล่า และคำที่มีเสียง ร เสียง ล มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนสะกดคำดังกล่าวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีค่าสหสัมพันธ์ 0.335 และค่าสหสัมพันธ์ของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กับประถมศึกษาปีที่ 6 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กับประถมศึกษาปีที่ 7 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับประถมศึกษาปีที่ 7 ไม่แตกต่างกัน
2. นักเรียนชายกับนักเรียนหญิง มีความสามารถในการเขียนคำดังกล่าวทั้งหมดไม่แตกต่างกัน แต่มีความสามารถในการอ่านคำเหล่านี้ต่างกัน
3. เฉลี่ยแล้ว นักเรียนระดับประถมปลาย มีความสามารถในการเขียนคำกล่า และคำที่มีเสียง ร. ล. สูงกว่าความสามารถในการอ่านคำดังกล่าว

¹⁵อนันต์ ทิพย์รัตน์, "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับการเขียนคำกล่าของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514)

4. ทุกคำที่นำมาทดสอบ มีนักเรียนอ่านผิดหมดทุกคำ แต่มีบางคำถึงแม้จะอ่านผิด แต่สามารถเขียนได้ถูกต้อง

สุนันทา โสรัจจ์¹⁶ ศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำรันท์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาเฉพาะในจังหวัดพระนคร โดยออกแบบทดสอบ 2 ชุด ผลปรากฏว่าชุดแรกได้ค่ามัธยิมเลขคณิต 33.73 และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 9.40 แบบทดสอบชุดที่สองได้ค่ามัธยิมเลขคณิต 47.70 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 8.13 ซึ่งแสดงว่าโดยเฉลี่ยแล้วนักเรียนระดับมัธยมศึกษาเฉพาะในจังหวัดพระนครมีความสามารถในการเขียนคำอยู่ในเกณฑ์ดี และการกระจายของคะแนนก็ไม่แตกต่างกันมากนัก แสดงว่าไม่ว่าเด็กเรียนเก่งหรืออ่อน ก็มีโอกาสดที่จะเขียนสะกดคำรันท์คำผิดได้เกือบเท่า ๆ กัน และพบว่านักเรียนโดยทั่ว ๆ ไปไม่เห็นความสำคัญของการเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง จึงเขียนไปเรื่อย ๆ ไม่ระมัดระวังที่จะเขียนให้ถูกต้อง

นิยม เรียงจันทร์¹⁷ ได้วิจัยคำบางประเภทซึ่งนักเรียนสะกดผิดโดยมีความมุ่งหมายคือ

1. นักศึกษาระดับ ป.กศ. สูงปีที่ 1 และเทียบเท่าจะสะกดคำบางประเภทผิดมากน้อยเพียงใด
2. เพื่อประเมินที่มาของการสะกดผิดนั้น

¹⁶สุนันทา โสรัจจ์, "ความสามารถทางการเขียนสะกดคำรันท์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2511)

¹⁷นิยม เรียงจันทร์, รายงานสถิติวิเคราะห์เบื้องต้น เรื่องคำบางประเภทซึ่งนักเรียนสะกดผิด (วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2504), หน้า 46.

คำที่ใช้เป็นคำสามัญที่ขึ้นต้นพยางค์ด้วย อักษร ก เลือกจากบรรดาคำที่ควรทราบ และจากที่ใช้กันอยู่เป็นปกติ ผลการวิจัยพบว่า ปริมาณของการสะกดถูกต้องว่า เป็นสมรรถภาพ ของนักศึกษาในกลุ่มโดยเฉพา และการสะกดผิดนี้ไม่ได้เนื่องมาจากเหตุที่กลุ่มนั้นเป็นชาย หรือหญิง หรือเนื่องมาจากอิทธิพลของความเหนื่อยล้า (fatigue)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย